

BAN

Onze de setembre encara amb mascareta. Encara amb hospitals plens. Encara amb una pressió brutal sobre el sistema sanitari del país. Preocupats per la dificultat de trobar l'encaix entre la prudència i la voluntat de recuperar la normalitat. I sempre amb les absències a flor de pell. Trobem a faltar molt les persones que ens han deixat. La pandèmia ens ha marcat amb cicatrius que mai ens abandonaran.

Però cal mirar endavant. Aquest ha de ser també un onze de setembre per a l'esperança.

L'esperança de vèncer el virus. Estem en el camí. La vacuna ens ajuda. Però cal que el conjunt de la ciutadania assumeixi la seva responsabilitat. I molt especialment que situem, al bell mig de les prioritats del país, un sistema sanitari públic eficient, ben dotat econòmicament, que respongui a les necessitats de la societat i que acompanyi la magnífica professionalitat que tothom reconeix als treballadors i treballadores de la salut. Ho necessitem. I ho mereixem.

L'esperança i la necessitat de recuperar la vitalitat econòmica. De refer sectors que han estat durament colpejats per l'impacte de la crisi. I s'ha de fer, necessàriament, dibuixant amb nitidesa estratègies de futur. Dinamisme, competitivitat, innovació, sostenibilitat. Generant ocupació de qualitat per fer front a unes dades d'atur que segueixen sent preocupants. Una nova economia per lluitar contra les desigualtats. No podem permetre que ningú quedi enrere.

L'esperança d'avançar sense por per indrets encara insuficientment explorats. En els darrers mesos s'han obert noves oportunitats. El diàleg torna a estar a l'agenda. Així ho han expressat els governs de Catalunya i d'Espanya. S'han superat alguns dels obstacles. Els indults als dirigents polítics i socials que representen una part de la societat catalana, el més rellevant. Però n'hi ha –i en vindran– més. Res no serà fàcil. Caldrà trobar les paraules, els gestos i les modificacions en el marc jurídic que ens portin cap a nous temps.

I en aquest itinerari, la paraula clau és respecte.

Respecte a la pluralitat i a la diversitat del nostre país. Catalunya guanya quan defineix objectius que sumen les mirades i els anhels d'una gran majoria de la ciutadania. La unitat ens ha fet forts. La divisió ens afebleix.

Respecte als drets del nostre país. Respecte a la nostra llengua, a la nostra cultura, a la nostra història. Respecte a la nostra voluntat d'autogovern. De construir el nostre futur. Ho hem de recordar a les institucions estatals i europees. Constantment.

I molt especialment, **respecte a les persones**. S'han d'afrontar amb decisió els problemes quotidians i de futur de la ciutadania. Des dels governs. També des de la força d'una societat civil que a Catalunya ha liderat sovint moments de represa econòmica i social.

Més que mai, és el moment de refer el país des de la comunitat. Des de la proximitat. Mirant-nos als ulls. La cohesió, el civisme, la convivència han de ser els nostres grans arguments. Fer el país just, inclusiu, equilibrat i sostenible que volem, és en les mans de cadascun de nosaltres. És, també, la nostra responsabilitat.

Temps d'esperança, temps de respecte, temps de responsabilitat.

Hem de mirar endavant.

Josep Mayoral i Antigas
Alcalde de Granollers

Granollers, setembre de 2021